

Prosím tě, nebreč, smysl to nemá,
řek jsem ti stokrát: buď spokojená.
Víš přece sama možná líp než já,
že nejsi zas až tak škaredá,
že nejsi zas až tak škaredá.

Na nebi kosmonaut letí raketou,
támhle zas motorky za sebou jedou,
pod vodou líbaj se potápěči,
život je tak krásnej a ona brečí.

Utři si slzy, už jsi dospělá,
víš přece sama, co se ti po nich dělá.
A třeba zazpívej si se mnou,
tu naši písničku, tu o nás dvou,
tu naši písničku, tu o nás dvou.

Na křižovatce prošli chodci,
před obchoďákem stojí důchodci,
v kanálech krysy za ocasy visí,
buď zase veselá jako kdysi.

Koupil jsem ti lístek na kolotoč
a ty se v něm projedeš a neptej se proč,
prej ti to nanejvíc rádi pustí,
možná to pomůže, žádněj neví,
možná to pomůže, žádněj neví.

Domy na náměstí se míhají
a lidi v panice utíkají,
radostná nálada se ti vrací,
tvé ústa se smějí, i když zvrací.

Utři si pusu a dej mi pusu,
utři si ruku a dej mi ruku,
na tebe má lásko žádná nemá,
ty jsi má ne až tak škaredá,
ty jsi má ne až tak škaredá.